

צופת) — גער כסרי רוצה להדגים בפני סביבתו שיש לו חשיבות כלשהי ומצטרף למישטרה הנאצית בצרפת הכבושה. תבי שיל שלא נעם לחיך הצרפתים, ויש בו אזהרה רצינית לעולם, האדיש גם כיום כלפי הפאשיזם והשלכותיו על הטבע האי-נושי.

*** **רובנע הפיני** (מוגרבי, ארצות-צות-הברית) — רומן פולנסקי במוחתן סר טה במיקצת, על שערורייתמים בלוסיאני-גילס של שנות השלושים, ועל בלש פרטי (ג'ק ניקולסון) המסתבך עם אשה מיסתורית (פיני דאנאווי) ולומד את ליקחו בדרך הקשה.

*** **הפרט האחרון** (פרים, ארצות-הברית) — שוב ג'ק ניקולסון, הפעם כמלח המלחה חייל צעיר לכלא, ורוצה להוכיח לו פרק בהילכות-החיים קודם שייכלא מאחרי סרג ובדית.

*** **מחיינישוואין** (צפון, שוודיה) — כל זוג נשוי יוכל למצוא כאן כמה תמונות שיתאימו לאלבומו הפרטי, וזו הסיבה לכך שניצחוננו של ברגמן חגג בכל מקום שאליו הגיע. עמוק, אנושי ונוגע-ללב.

*** **מיסתורי האורגניזם** (תכלת, היגוסלביה) — תורת רייך משמשת לבמאי היגוסלבי דוג'ק מאקאביב בסיס להרצאת התיאוריות הפוליטיות שלו, ביחס למש-מעוות של מהפיכות בעולם. מרתק.

ירושלים

*** **וינסנטי, פוד, פרנסוא, זכר האחרים** (אורגיל, צרפת) — סרטו הבר של של קלוד סוטה (סזר רוחלי) על אני שים בגיל הארבעים, המגלים פיתאום שלא הצליחו לממש את שאיפות האושר שלהם ואינם מה שרצו להיות.

*** **רצח באוריינטיאקספרם** (הבירה, אנגליה) — רבי-מכל של אגאטה כריסטי משחזר בהומור ובאלגנטיות את מסעה של הרכבת המפורסמת, עם רשי-מה ארוכה של שחקנים — ובראשם אל-ברט בנלי כהרקולה פוארו.

זנה טרנר עכשווי — או פריט של אלטע זאכנ

חיפה

*** **טחתי-הרוח השחורה** (ארמון, אנגליה) — דון סיגל מביים בכריטיניה בעיליות ובקולנועיות עילאית. אבל בתס-ריט לא-משכנע. שחקנים מצויינים: מייקל קיט ודונלד פלנזס.

*** **המינגל הזהוב** (אורה, ארצות-צות-הברית) — שיאים חדשים בהמצאר תיה של הוליווד. בניין בן 138 קומות עולה באש לתסארת, בגלל מחדל של הקבר-לנים שבנוהו. מן הדברים שבינתיים ניתן לפגוש רק על בד הקולנוע.

*** **גטסבי הגדול** (פאר, ארצות-הברית) — סיפורו של סקט פיצ'ראלד על אהבתה של דייווי היפהפייה והמפונקת לנטסבי, שלא הצליח להגיע למעמד האני שים היפים — טובע בים של שמאלץ. בחירתה של מיא פארו תמוהה. נזכר דמו-תו המבריקה של רוברט רדפורד ומיש-חקן המשובח של סם וורטסטון.

צעד גידול בנות

אד'אני וקורסל: אין הבנה במישפחה

ביותר, וכמה פעמים במשך הסרט נדמה כאילו הגיעה לקיצה, הרי טיבעיותם של ונטורה ואד'אני, הדיאלוגים הפשוטים והאמינים, והימנעות מכוונת מזהר מוגזם, הופ-כים את הסרט לביקור חטוף וחביב בחיקה של מישפחה צרפתית. ורק חבל שאין בישראל בעיות כאלו שיש להם שם.

סטירת לחי (פאר, תל-אביב, צרפת) — איובל אד'אני היא התגלית הגדולה ביותר של צרפת בשנת 1974. מאלמוניות קפצה, עוד לפני גיל 18, אל סידרה של ארבעה תפקידים ראשיים בקומדי-פרנסו, התיאטרון הלאומי השמרני של צרפת, ועוד לפני שיצא לאור סרט זה, כבר החלה לעבוד על סרט חדש עם חביב שחקניות הקולנוע, פרנסואה טריפו.

זהו עימות בין דורות, עשוי במיקצועיות רבה על-ידי קלוד פינטו, מי שהיה במשך שנים אסיסטנט, תסריטאי ומציל-ברגע-האחרון-של-סרטים-במצב-נואש, עד שביים לפני כשנתיים את סרטו הראשון.

לינו ונטורה מגלם אב, פרופסור לגיאוגרפיה, המגדל בכוחות-עצמו את בתו (איובל אד'אני) שהגיעה לגיל בגי-רות. השניים קשורים מאוד זה לזה, אלא שהבדלי מוסר, מושגים על החיים והכנה לקראת העתיד מהווים גם אצ-לם, נושא לוויכוחים בלתי-נמנעים. האב חי עם ידידה שהבת מסמפת, וכאשר הוא רואה בלשים מכים סטו-דנט, הוא קופץ להצילו. אבל כשהבת אומרת כי היתה רוצה לחיות עם ידיד, או כשהיא נשברת בבחינות באוניברסיטה, אין הוא מסוגל להבין לרוחה.

למרות שהעלילה אינה בנויה תמיד על הצד החזק

נוטוסי צה"ל נגד ישו

ניילי ואלייאן: חיבורים וחלושים

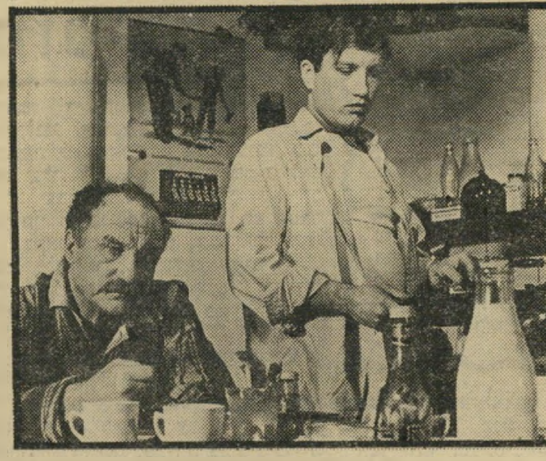
היה להתפרש כאנטישמי (כאילו ישראל של היום עדיין אשמה בצליבת ישו, אילולא היה זה כלי-כך אווילי. אומנם, בנו של זירו מוסטל, יהושע, בדמות הורדוס אגריפס, הומסקסואלי נוטף-שומן, הוא מברר בסצינה אחת, ויהודה איש-קריות הכושי ניחן באישיות חזקה, אבל בסופו של דבר, התקליט עצמו נשמע משכנע יותר.

ישו כוכב עליון (דקל, תל-אביב, ארצות-הברית) — במקורו נכתב ישו כוכב עליון לצורך תק-ליט. הצלחתו הפכה אותו למחזמר, שעיקרו תעלולי במה שנועדו לטייה את דלות העלילה ושיטחיות ה,פאסיון" היומרני, שהוסיף מיקצבי-רוק סוחפים לחייו של הנוצרי, אבל הוא דיגדג רק בקושי את המישטח החיצוני של תו-רתו, המשמשת היום כמדריך רוחני למרבית העולם המערבי.

הסרט הוא עוד יותר שיטחי, חיצוני ויומרני מכל הצורות הקודמות שלבשה אורטוריית-פופ זו. הבימאי נור-מן ג'ואיסון משתמש בנופי מידבר יהודה והנגב כרקע, וכך הופך הטבע החלק המוצלח ביותר של המיבע. כי הצלם דאגלס סלוקומב, והמעצב ריצ'רד מקדונלד (שניהם הרבו לעבוד עם ג'וזף לוז), הופכים את מרחבי ארץ-ישראל לחווייה פוטוגנית, שמשוסימה מעולם לא באה לידי ביטוי בסרטים ישראלים.

אלא שבתוך מרחבי המידבריות המדהימים מחוויר אוסף של פיוזונים, מומחזים, כמו לטלוויזיה, בהעמדה דלת-דימיון, עלובה, מנושמת וגסה. הניצבים המעטים הולכים לאיבוד בתוך הנופים, וישו חיזור והססן הופך את הנצרות כולה לחידה, טנקים ומטוסים של צה"ל, שהואילו בטור-בם לתרום את נוכחותם, במאציה-השכנוע לבגידתו של יהודה איש-קריות, הם רק דוגמה אחת לחוסר-הטעם שיכול

נוה כוריץ את דודי?

דרייפוס וורד: ההצלחה היא הקרקע

ששילם קראביץ על הכל, משאיר אחריו שאלה גדולה: האם זה באמת כדאי, או שמא זוהי הדרך היחידה ש-דודי מכיר.

ריצ'רד דרייפוס הופך את דודי למיפגן פרטי של כיי-שרן-מישחק, כשחוא נעור בצוות מרשים של שחקני מישנה: רנדי קוויז (מהפרט האחרון), ג'ק ווארדן, ג'וזף וייזמן והשחקנית הקנדית המחוננת מישלין לאנקטו, ה-גלמת את המצפון הגויי של דודי.

המירוץ לצמרת של דודי קראביץ (אורלי, תל-אביב, קנ-קנאדית של סמי גלק, גיבור מה מריץ את סמי, היהודון בעל החוצפה התהומית, מרפקי-הפלדה והתשוקה האנסופית להצלחה. אלא שבמקום ניו-יורק והוליווד, שיטחי-הצייד של דודי הם סנט-אורבן, הפרבר היהודי של מונטריאול, והס-ביבה. אלה מוכרנים היטב לסופר היהודי-קנדי מרדכי ריכלר, שכתב את הרבי-מכר עליו מבוסס הסרט, כשהוא שר-אב את השראתו מזיכרונות ילדותו.

בסרטו של טד קוצ'ץ (קנדי גם הוא, שנדד שנים מחוץ למולדתו ואפילו ביים בישראל את בילי שני כובעים, שוכה בפרס ראשון בפסטיבל ברלין), הופך דודי גיבור הגיטו היהודי הסגור, גיטו העובד את אילי-הממונ בדיוק כמו הגויים. ואין זה משנה אם הכסף הושג בשיטות הגנני-סטרים, הסוחרים או הרופאים. אוירת הגיטו המערבי הזה משוחרת בגאמנות רבה, על העימות המתמיד שבין היהודי לגוי, בין הזקנים ש-הגיעו מן היבשת הישנה ועדיין מאמינים שקרקע היא הערך העליון, לבין בניהם המעדיפים מרשרשים וכבוד-לבין הנכדים — ששוב שואפים לקרקע. בתוך זה צומח דודי קראביץ שבמרץ, חוצפה ודביקות, במטרה עולה בפרק — ממלצר רודף-בעע במחנה-קייץ, דרך משרה של סירטי-מחותרת של בני-מיצוה ותוננות, עד שהוא הופך בעל קרקעות ואגם שלם. אבל הסרט, המסכם את המחור